

LISA SCOTTOLINE

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 30.000.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΙΜΗΣ

Η πίστη μπορεί να σώσει μια ψυχή.
Ή και να την καταστρέψει...

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΘΕΟΔΩΡΑ ΔΑΡΒΙΡΗ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΠΑΛΕΡΜΟ, ΣΙΚΕΛΙΑ

1810

Ήταν το τελευταίο βράδυ της γιορτής της Αγίας Ροζαλίας και εκατοντάδες άνθρωποι ακολουθούσαν την πομπή κατά μήκος της οδού Τολέδο, επευφημώντας, λέγοντας προσευχές και ψέλνοντας ύμνους. Επικεφαλής της λιτανείας ήταν οι ιερείς, κρατώντας αγιοκέρια που άστραφταν σαν φωτοστέφανα στο σκοτάδι. Οι θεατές κοίταζαν προς την επάνω πλευρά του δρόμου, τεντώνοντας τους λαιμούς τους για να εντοπίσουν την περίτεχνη ασημένια λειψανοθήκη της προστάτιδας αγίας. Προς την ίδια κατεύθυνση κοιτούσαν και οι *καραμπινιέρι*, οι αστυνομικοί, τα καπέλα τους με τα λοφία στη σειρά, τα άλογά τους κουνούσαν πόδια με καλογυαλισμένα πέταλα στις σπλές τους.

Μόνο ένας γενειοφόρος κοιτούσε προς την αντίθετη κατεύθυνση, στην κάτω πλευρά του δρόμου. Κανείς δεν τον πρόσεχε έτσι όπως κρυβόταν στις σκιές πίσω από το πλήθος. Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στις πλούσιες οικογένειες που είχαν το προνόμιο να στέκονται στην Κουάτρο Κάντι, τις Τέσσερις Γωνίες δηλαδή, τη διασταύρωση

των δύο σημαντικότερων δρόμων του Παλέρμο: της οδού Τολέδο, που έφτανε στο λιμάνι, και της οδού Μακέντα, που έκοβε την πρωτεύουσα στη μέση.

Η λιτανεία μετακινήθηκε πιο κάτω στον δρόμο, και η θέρμη του πλήθους εντάθηκε εν αναμονή της λειψανοθήκης. Άνθρωποι φιλούσαν τις εικόνες της νεαρής αγίας, της πρόσφεραν τριαντάφυλλα και φώναζαν *Βίβα Παλέρμο ε βίβα Σάντα Ροζαλία*.^{*} Από τους προνομιούχους της Κουάτρο Κάντι, οι σύζυγοι όρμησαν μπροστά για να δουν καλύτερα, ενώ οι γυναίκες τους παρέμειναν πίσω με τα παιδιά.

Ο γενειοφόρος άντρας άνοιξε δρόμο μέσα στο πλήθος και πλησίασε ένα αγοράκι που στεκόταν με τη μητέρα του στο πίσω μέρος της Κουάτρο Κάντι. Κινήθηκε αθόρυβα πίσω από το αγόρι και περίμενε τη στιγμή για να χιμήξει.

Πρόβαλε η λειψανοθήκη της αγίας, και το πλήθος ξέσπασε σε κραυγές, επευφημίες και αναφιλητά. Η μητέρα του αγοριού έχυσε δάκρυα ευλάβειας, και ο γενειοφόρος έκανε την κίνησή του. Έβγαλε μια μαριονέτα κάτω από τον μανδύα του και την έδειξε στο αγόρι. Το αγόρι έκανε να την πιάσει, όμως με μια ανάληκτη κίνηση ο άντρας το άρπαξε και το τύλιξε με τον μανδύα του. Η οχλαγωγία έπνιξε την ξαφνιασμένη κραυγή του μικρού παιδιού. Η μαριονέτα έπεσε στο λιθόστρωτο.

Ο άντρας το έσκασε με το αγόρι. Η μητέρα κοίταζε γύρω της ψάχνοντας τον γιο της. Τον φώναξε, μα δεν τον είδε πουθενά. Πήγαινε γύρω γύρω, άρχισε να πανικοβάλλ-

^{*} Ιταλικά στο πρωτότυπο (Viva Palermo e viva Santa Rosalia!): Ζήτω το Παλέρμο και ζήτω η Αγία Ροζαλία! (ΣτΜ)

λεται κι έβαλε τις φωνές. Ήταν λες και τον είχε καταπιεί το πλήθος. Θα θυμόταν για πάντα αυτή τη στιγμή.

Ο άντρας καβάλησε μια φοράδα και έφυγε με το αγόρι. Βγήκε καλπάζοντας από την πόλη και πέρασε σαν αστραπή μπροστά από φραγκοσυκιές, κυπαρίσσια και ελαιόδεντρα, διασχίζοντας έναν δρόμο που φωτιζόταν μόνο από το μισοφέγγαρο. Κάποια στιγμή πλησίασε ένα μοναχικό ερειπωμένο κτίριο, μια ογκώδη, ραγισμένη σκιά μέσα στη νύχτα. Ήταν το Οσπίτιο ντι Σάντα Τερέζα, ένα φρενοκομείο που στέγαζε παράφρονες, λεπρούς και απόρους.

Ο άντρας μπήκε στον αυλόγυρο του κτιρίου και σταμάτησε τη φοράδα. Ξεπέξεψε και έριξε το παιδί που έκλαιγε πάνω στον ώμο του. Ύστερα χτύπησε με δύναμη την εξώπορτα που άνοιξε ένας φύλακας. Ο απαγωγέας παρέδωσε το αγόρι με ένα πουγκί δουκάτα και έφυγε.

Ο φύλακας τσέπωσε τα δουκάτα και πήρε το αγόρι μέσα στο φρενοκομείο. Το μέρος ήταν σκοτεινό τέτοια ώρα, αν και ησυχία δεν επικρατούσε ποτέ. Τα γοερά κλάματα, τα παραληρήματα και οι κραυγές πλήθους τρελών αντηχούσαν στους πέτρινους τοίχους του. Ο φύλακας διέσχισε τον προθάλαμο με το αγόρι και μπήκαν στην κουζίνα, όπου το μοναδικό φως προερχόταν από το φεγγάρι, που οι αχτίδες του τρύπωναν μέσα από ένα βρόμικο παράθυρο.

«Κάτσε, αγόρι!» Ο φύλακας άφησε το παιδί πάνω στο ξύλινο τραπέζι.

«Η μαμά;» ψέλλισε το αγοράκι δακρυσμένο. «Πού είναι η μαμά;»

«Δεν σε θέλει πια». Ο φύλακας πήρε ένα μαχαίρι και η κοφτερή λεπίδα του σπίθισε στο σεληνόφωτο.

«Όχι!» Το αγόρι πισωπάτησε αμέσως τρομοκρατημένο, γιατί νόμισε πως ο φύλακας θα το μαχαίρωνε. Ο άντρας, όμως, χρησιμοποίησε το μαχαίρι για να κόψει το δικό του δάχτυλο, που μάτωσε.

«Κοίτα τι έκανες, μικρέ! Με έκοψες!»

«Δεν το έκανα εγώ! Μαμά! Μπαμπά!»

«Σκάσε!»

Ο φύλακας άρπαξε το αγόρι, βγήκε από την κουζίνα και διέσχισε τον προθάλαμο. Έφτασε στις σκάλες και κατέβηκε σε ένα σκοτάδι που βρομοκοπούσε ποντίκια και δοχεία νυκτός. Ύστερα περπάτησε αγκομαχώντας σε έναν διάδρομο πλασιωμένο από κελιά όπου έμεναν άντρες παράφρονες. Οι τοίχοι ήταν από ξεφτισμένο σοβά και οι μεταλλικές πόρτες βαθουλωμένες από μέσα.

«Ρέντσο; Ρέντσο;» φώναξε ένας από τους παράφρονες.

«Ρέντσο, πεινάω!» φώναξε κι ένας άλλος.

«Βγάλε με έξω! Σε παρακαλώ, σε ικετεύω!»

Ο φύλακας έφτασε στην άκρη του διαδρόμου και στάθηκε μπροστά από μια ανοιχτή πόρτα, διασκορπίζοντας τους αρουραίους. Μπήκε σε ένα κελί με ένα δοχείο νυκτός και το πλαίσιο ενός κρεβατιού χωρίς στρώμα. Στον τοίχο, κρεμόταν ένας σταυρός πάνω από μια σιδερένια αλυσίδα που κατέληγε σε ποδοπέδη. Ένα μικρό παράθυρο, τοποθετημένο σε αλλόκοτα μεγάλο ύψος, επέτρεπε στο φεγγαρόφωτο να περάσει μέσα από τα κάγκελά του.

Ο φύλακας πέταξε το αγόρι στο πάτωμα και σήκωσε την ποδοπέδη, συνειδητοποιώντας πως το μέγεθός της ήταν για ενήλικα, όχι για παιδί. Θα έπρεπε να φέρει σχοινί.

«Μαμά!» ούρλιαξε το αγόρι κλαίγοντας γοερά.

Ο φύλακας το χαστούκισε στο πρόσωπο και το παιδάκι σωριάστηκε αναίσθητο.

«Μαμά!» φώναξαν και οι παράφρονες. «Μαμά!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

Ο Φράνκο Φιορβάντι σηκώθηκε από το τραπέζι, αφήνοντας τον δίδυμο αδερφό του με τους αγρεγάρτες του, τον Σεμπαστιάνο και τον Έτσιο. Κόντευαν μεσάνυχτα, και οι άλλοι τρεις άντρες μόλις είχαν επιστρέψει από τη γιορτή της Αγίας Ροζαλίας στο Παλέρμο. Είχαν φέρει σπίτι μια κανάτα κόκκινο κρασί, τραγανό χωριάτικο ψωμί με σησάμι, χρυσαφένια κομμάτια τυρί κανεστράτο, ψητές κόκκινες πιπεριές με σκόρδο, και φρέσκες πράσινες ελιές. Λαχαριστές, έντονες μυρωδιές πλημμύριζαν την ατμόσφαιρα στη μικρή κουζίνα.

Ο Ρομπέρτο έβαλε κρασί σε ένα χοντρό ποτήρι. «Έχασες απόψε, αδερφέ. Το διασκεδάσαμε».

«Δεν μπορούσα να φύγω». Ο Φράνκο διάβηκε την πόρτα, που ήταν ανοιχτή. «Η λεμοναποθήκη είναι σχεδόν γεμάτη και οι ληστές σίγουρα θα επέλεγαν μια τέτοια νύχτα για να επιτεθούν».

«Ρομπέρτο, ο αδερφός σου δουλεύει συνεχώς». Ο Σεμπαστιάνο μοίραζε τραπουλόχαρτα με φανταχτερά χρώματα.

Ο Έτσιο άδειασε το κρασοπότηρό του. «Πριν από σένα, Ρομπέρτο, οι Φιορβάντι δεν είχαν πλάκα».

Ο Φράνκο βγήκε έξω, απομακρύνθηκε από την αγροικία και σάρωσε το κτήμα με τη ματιά του διαχειριστή. Το *λατιφούντιο*, η αγροτική ιδιοκτησία, ανήκε στον βαρόνο Τζίτο, ο οποίος δεν ζούσε εκεί, έτσι η έπαυλή του δέσποζε άδεια και σκοτεινή. Η υπέροχη πρόσοψη από γκριζοκαφετιά πέτρα πλαισιωνόταν από δύο πλάγιες πτέρυγες, ενώ αψιδωτά παράθυρα με χοντρά κάγκελα έβλεπαν στον *τζαρντίνο*, τον λεμονόκηπο. Μια θολωτή στοά προστάτευε μια μεγαλειώδη είσοδο, η πόρτα της βαμμένη σκούρα πράσινη, όπως και τα παραθυρόφυλλα.

Η αγροικία τον Φράνκο βρισκόταν στο πλάι, επιτρέποντάς του να παρακολουθεί όλα τα πηγαινέλα. Από πίσω απλωνόταν η *λιμοναία*, ή λεμονόσπιτο, όπου αποθήκευαν τα λεμόνια ώσπου να τα μεταφέρουν στην αγορά. Ένας πέτρινος τοίχος περιέβαλλε την έπαυλη, την αγροικία και τα άλλα κτίρια. Μουλάρια και γαϊδούρια βοσκούσαν στο εσωτερικό κουνώντας τις ουρές τους.

Το βλέμμα του Φράνκο στράφηκε στον *τζαρντίνο*. Μια δροσερή αύρα γλίστρησε μέσα από τις λεμονιές, κάνοντας τα καταπράσινα φύλλα τους να θροΐσουν, αρωματίζοντας τον αέρα σαν μαγικό ελιξίριο. Η Κόνκα ντ' Όρο, ή χρυσή γαβάθα, ήταν μια κατάφυτη κοιλάδα γεμάτη λεμονόκηπους γύρω από το Παλέρμο, και ο *τζαρντίνο* του βαρόνου Τζίτο κάλυπτε έκταση τριάντα εκταρίων, ή τριακοσίων στρεμμάτων.

Ο Φράνκο ήξερε κάθε δέντρο. Όταν είχε πρωτοέρθει εδώ από το Μπρόντε, είχε φροντίσει, κλαδέψει και μπολιάσει τις λεμονιές, αλλά και τα ελαιόδεντρα που τις προστάτευαν ενάντια στον άνεμο. Σε δέκα χρόνια, είχε κατορ-

θώσει να γίνει από *μπρατσάντε*, δηλαδή μεροκαματιάρης, *γκαμπελότο*,* διαχειριστής, και ο *τζαρντίνο* ήταν το πάθος του.

«Αδερφέ». Ο Ρομπέρτο πρόβαλε στο πλευρό του. «Ανήσυχος φαίνεσαι. Κάτι έχεις στο μυαλό σου, το ξέρω».

«Πάντα κάτι έχω στο μυαλό μου».

«Εγώ πάλι, ποτέ δεν έχω *τίποτα* στο μυαλό μου» ανταπάντησε ο Ρομπέρτο, και χαχάνισαν. Ήταν μονοζυγωτικά δίδυμα και είχαν το ίδιο όμορφο πρόσωπο και τα ίδια έντονα χαρακτηριστικά. Αυτό που ξεχώριζε ήταν τα μάτια τους, στο χρυσοκάστανο χρώμα των φουντουκιών, αλλά και οι δυο είχαν μεγάλη μύτη, βαριά ζυγωματικά και σαρκώδη χείλη. Τα μαλλιά τους ήταν πυκνά, σκούρα και κυματιστά, ωστόσο ο Φράνκο επισκεπτόταν τον κουρέα πολύ πιο συχνά σε σύγκριση με τον Ρομπέρτο. Είχαν μέτριο ύψος, αλλά η δουλειά του Φράνκο τον κρατούσε σε καλή φυσική κατάσταση, ενώ η λατρεία του Ρομπέρτο για το ψωμί τού είχε φουσκώσει την κοιλιά.

«Χαίρομαι που ήρθες». Ο Φράνκο χαιρόταν όταν γύριζε ο αδερφός του, γιατί ένιωθε μισός χωρίς αυτόν.

«Κι εγώ» χαμογέλασε πλατιά ο Ρομπέρτο. «Η πόλη είναι τόσο *μεγάλη*, τόσο πολυάνθρωπη! Απόψε ένιωσα σαν να βρισκόμουν στο κέντρο του κόσμου».

«Πράγματι, αδερφέ».

«Γιατί με ήθελες; Ξέρω ότι έχεις κάποιον λόγο».

«Κοίτα». Ο Φράνκο έδειξε τις λεμονιές. «Λεμόνια φεμι-

* Ιταλικά στο πρωτότυπο (*gabbellotto*): Άτομο που ενοικίαζε αγροτική γη για βραχυπρόθεσμη χρήση. (ΣτΜ)

νέλο. Δεν υπάρχει πιο προσοδοφόρα ποικιλία. Αποτρέπει το σκορβούτο, το βρετανικό ναυτικό τρελαίνεται για τη συγκεκριμένη. Ούτε η Ευρώπη τη χορταίνει. Μεταφέρονται εύκολα και δεν σαπίζουν γρήγορα, όπως τα πορτοκάλια. Το Παλέρμο εξυπηρετεί τις πιο πολυσύχναστες εμπορικές οδούς, τα πλοία σαλπάρουν αποδώ για την Αγγλία, την Αφρική, την Ευρώπη, ως και την Αμερική, το ταξίδι κρατά σαράντα πέντε μέρες με ιστιοφόρο κλίπερ, περισσότερες με εμπορικό. Εξάγουμε τόνο, μπαχαρικά και μετάξι, ωστόσο τα λεμόνια είναι...»

«Μάθημα μου κάνεις;» αστειεύτηκε ο Ρομπέρτο.

Ο Φράνκο θυμήθηκε την ανυπομονησία του δίδυμου αδερφού του απέναντι στις λεπτομέρειες και συντόμευσε τα λόγια του. «Το μόνο που χρειάζεται να ξέρεις είναι πως η Σικελία είναι ο μεγαλύτερος εξαγωγέας λεμονιών στον κόσμο και πως το Παλέρμο κατέχει τη μερίδα του λέοντος, εδώ, στην Κόνκα ντ' Όρο. Καθόμαστε πάνω σε χρυσωρυχείο, κι έχω ένα σχέδιο για εμάς».

«Εντάξει, θα σου μαζεύω τα λεμόνια» είπε χαρούμενα ο Ρομπέρτο.

«Δεν θα κάνεις μόνο αυτό. Κοίτα, ο *τζαρντίνο* του βαρόνου Τζίτο βρίσκεται στη μέση τεσσάρων λεμονόκηπων». Ο Φράνκο έδειξε προς τα ανατολικά. «Προς τα εκεί, είναι του βαρόνου Πίκολο, εκεί πέρα του βαρόνου Ντι Τζούλιο, και στα βόρεια και νότια του βαρόνου Μοράβιο και του μαρκησίου Σιλβέστρι. Όλους τούς διαχειρίζονται *γκαμπελότι* σαν εμένα».

Ο Ρομπέρτο ένευσε.

«Θυμάσαι τότε που ήμασταν μικροί; Όλα φύτρωναν

από την άλλη πλευρά του όρους Αίτνα. Φιστίκια, λεμόνια, πορτοκάλια, σταφύλια, τα πάντα. Λόγω του ηφαιστείου, εκεί το χώμα ήταν καλύτερο. Ζούσαμε στη λάθος πλευρά και πηγαينوερχόμασταν με τον μπαμπά για τη συγκομιδή. Μας κόβονταν οι πλάτες».

«Και;»

«Εδώ, κατά την άποψή μου, βρισκόμαστε στην καλύτερη πλευρά. Το δυτικό μισό του νησιού, με το Παλέρμο και την Κόνκα ντ' Όρο, είναι γεμάτο εσπεριδοειδή, όχι μόνο λεμόνια. Υπάρχουν πορτοκάλια, σαγκουίνια, μοσχολέμονα, κάθε λογής φρούτα, λαχανικά και λουλούδια. Εδώ μπορείς να καλλιεργήσεις τα πάντα. Οι Άραβες άρδευσαν την κοιλάδα – ήταν η μοναδική φορά που ωφεληθήκαμε από κατακτητή». Ο Φράνκο έβλεπε πως ο Ρομπέρτο τον άκουγε. «Στην ανατολική πλευρά όμως –την ελληνική, όπου και μεγαλώσαμε–, είναι πιο δύσκολα, πιο άνυδρα. Το έδαφος δεν είναι τόσο εύφορο, πολλές οι ταλαιπωρίες. Δεν έχεις βαρεθεί να βρίσκεσαι στη λάθος πλευρά; Όπου πρέπει συνέχεια να παλεύεις;»

Ο Ρομπέρτο ανασήκωσε τους ώμους. «Όχι, μια χαρά είμαι, όπως ήταν και ο μπαμπάς».

«Εγώ πάντως θέλω μια μέρα να αποκτήσω τον δικό μου *τζαρντίνο*, όχι απλώς να τον διαχειρίζομαι».

Ο Ρομπέρτο γέλασε, αλλά ο Φράνκο δεν αστειευόταν.

«Γιατί όχι κι *εμείς*, οι αδερφοί Φιορβάντι; Γιατί να καλλιεργούμε για λογαριασμό άλλων; Γιατί να μην καλλιεργούμε για εμάς; Οι αριστοκράτες δεν είναι καλύτεροι, κι ως έχουν τίτλους. Ο Θεός αγαπάει όλους τους ανθρώπους εξίσου». Ο Φράνκο ένιωσε να μαγεύεται από το ίδιο του το

όνειρο. «Σαν ερωτευμένη γυναίκα, ο *τζαρντίνο* προσφέρει τα πάντα. Ομορφιά. Τροφή. Ζωή».

Ο Ρομπέρτο μισόκλεισε τα μάτια. «Ερωτευμένος είσαι;»

«Όχι». Ο Φράνκο κράτησε το μυστικό του, δεν ήταν ώρα να το αποκαλύψει.

«Ο Έτσιο πιστεύει πως είσαι. Λέει πως σε είδε με κάποια καινούρια».

«Πάντα βγαίνω με κάποια καινούρια».

«Λέει πως αυτή είναι ξεχωριστή. Την περασμένη εβδομάδα χαμογελούσες».

Ο Ρομπέρτο χαχάνισε, αλλά ο Φράνκο ήθελε να αλλάξουν θέμα.

«Ρομπέρτο, τα λεμόνια είναι το μέλλον. Και μπορούμε να *διαφεντεύουμε* το μέλλον μας».

«Τώρα μιλάς σαν τη μαμά. Λες τρέλες».

«Δεν ήταν τρελή. Είχε όνειρα».

«Τρελά όνειρα». Ο Ρομπέρτο ανασήκωσε τους ώμους. «Εντάξει, είμαι μέσα. Θα γίνουμε οι διάσημοι αδερφοί Φιορβάντι. Θα πλουτίσουμε».

«Δεν είναι μόνο τα χρήματα. Είναι και η αξιοπρέπεια. Ο σεβασμός. Η *ισότητα*».

«Τώρα έγινες και κομμουνιστής;»

Ο Φράνκο χαμογέλασε χλευαστικά. «Η πολιτική είναι μια διεφθαρμένη συνωμοσία μεταξύ αποικιοκρατών και αριστοκρατών σε βάρος μας. Η Σικελία είναι ακόμη φεουδαρχική. Είμαστε εργάτες στα χωράφια τους, το υλικό για τα κανόνια τους. Σ' αυτόν τον τομέα έχουμε μείνει πίσω και από την ηπειρωτική χώρα και από την Ευρώπη. Διάβαζα...»

«Το 'ξερα!» Ο Ρομπέρτο κούνησε το δάχτυλό του. «Αυτά συμβαίνουν γιατί η μαμά σου έμαθε να διαβάζεις. Τρομερό λάθος!»

Ο Φράνκο δεν το σχολίασε. «Ρομπέρτο, κι άλλες οικογένειες έχουν επιτύχει επιχειρηματικά, όχι μόνο οι αριστοκράτες. Οι Φλόριο δεν είναι ευγενείς, αλλά ανεβαίνουν κοινωνικά. Ο βαρόνος Τζίτο διαθέτει αυτό το *λατιφούντιο*, αν και δεν μπορεί να το πουλήσει γιατί είναι φέουδο. Λένε, όμως, ότι ο νόμος θα αλλάξει, κι αν συμβεί κάτι τέτοιο, νομίζω πως μπορώ να τον πείσω να μου πουλήσει ένα μικρό αγροτεμάχιο».

Ο Ρομπέρτο έγειρε το κεφάλι. «Πού θα βρεις τα χρήματα;»

«Έχω βάλει κάποια στην άκρη από τότε που έφυγα από το σπίτι».

«Γιατί να σου πουλήσει γη, όμως;»

«Δεν του αρέσει καθόλου η ζωή στην επαρχία και γκρινιάζει για τους φόρους».

Ο Ρομπέρτο χαμογέλασε μισοκλείνοντας τα μάτια. «Προσπαθείς να γίνεις βαρόνος;»

«Γιατί όχι;»

«Γιατί αυτοί γεννήθηκαν αριστοκράτες. Εμείς πάλι γεννηθήκαμε όμορφοι».

Ο Φράνκο δεν γέλασε. «Θέλω να ανέβω κοινωνικά, Ρομπέρτο».

«Θες να γίνεις βασιλιάς του βουνού. Θυμάσαι εκείνο το παιχνίδι που παίζαμε μικροί;»

«Ναι, και εκείνη την εποχή κι εσύ το ίδιο ήθελες. Γιατί όχι και τώρα;»

«Μιλάμε για τη ζωή τώρα, όχι για παιχνίδι. Η αριστο-

κρατία είναι σαν τα αστέρια. Ανήκουν εκεί ψηλά». Ο Ρομπέρτο έδειξε τον νυχτερινό ουρανό. «Εμείς ανήκουμε εδώ κάτω με τις γυναίκες, το κρασί και την τράπουλα. Ποιο μέρος είναι αληθινός παράδεισος;»

Ξαφνικά γύρισαν γιατί άκουσαν ποδοβολητό αλόγου, και αμέσως μετά ένας καβαλάρης πρόβαλε από το σκοτάδι, κατευθυνόμενος προς το μέρος τους. Ο Φράνκο τον περίμενε. «Ρομπέρτο, πήγαινε μέσα».

«Γιατί; Ποιος είναι αυτός;»

«Έχω δουλειά. Πήγαινε».

«Εντάξει». Ο Ρομπέρτο έκανε μεταβολή και άρχισε να βαδίζει προς την αγροικία, ενώ ο άντρας σταμάτησε τη φοράδα και ξεπέζεψε, ο μανδύας του ανέμιζε πίσω του. Βαριανάσαινε, και το πρόσωπό του ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα, που έσταζε και στα γένια του. Η φοράδα ήταν εξαντλημένη, τα ρουθούνια της ολοστρόγγυλα σαν δουκάτα.

Ο Φράνκο έπιασε τα γκέμια της φοράδας και σκούπισε τον αφρό από τον λαιμό της. «Λοιπόν;»

«Φράνκο, τελείωσε. Τον πήγα στο τρελάδικο».

«Ωραία». Το στήθος του Φράνκο σφίχτηκε. Ήταν βρόμικη δουλειά, αν και όχι τόσο βρόμικη όσο θα μπορούσε να είναι, από τη στιγμή που είχε παρακούσει εντολές. «Να θυμάσαι, Κλάουντιο, αυτό είναι το μυστικό μας. Αν σε ρωτήσουν ποτέ, πρέπει να πεις ότι σκότωσες το αγόρι».

«Μάλιστα».

«Και δεν σε είδε κανείς στη γιορτή;»

«Δεν νομίζω».

Δεν πολυάρεσε στον Φράνκο η απάντηση. «Σε είδαν ή όχι;»

«Όπως είπα, δεν... δεν νομίζω, αλλά δεν μπορώ να εγ-
γυηθώ τίποτα. Περίμενα ώσπου να αποσπαστεί η προσοχή
της μητέρας, γιατί υπήρχε πολύς κόσμος...»

«Κοίταξέ με στα μάτια. Σε είδαν; Ναι ή όχι;»

«Όχι» απάντησε ο Κλάουντιο, ωστόσο τα μάτια του τον
πρόδωσαν.

Ο Φράνκο ένωσε προσβεβλημένος. Δεν ήξερε τι να
κάνει. Δεν μπορούσε να διακινδυνεύσει να τον ανακαλύ-
ψουν, διαφορετικά όλα θα πήγαιναν χαμένα. Πίεσε τον
εαυτό του να αναλάβει δράση. Τράβηξε αμέσως το μαχαίρι
από τη θήκη του και το βύθισε στο στήθος του Κλάουντιο.

Τα μάτια του Κλάουντιο γούρλωσαν. Έβγαλε ένα βο-
γκητό, έπεσε στα γόνατα και σωριάστηκε στο πλάι. Ο
Φράνκο συγκράτησε την αποστροφή και τη φρίκη που
ένωσε τραβώντας το μαχαίρι από το στήθος του Κλά-
ουντιο. Αίμα ανάβλυσε από την πληγή ενώ η καρδιά του
άντρα έπαυε σιγά σιγά να χτυπά.

«Φράνκο!» Ο Ρομπέρτο έτρεξε κοντά του.

Ο Φράνκο γύρισε απότομα, σοκαρισμένος. «Νόμιζα
πως ήσουν μέσα...»

«Όχι!» Ο Ρομπέρτο γονάτισε δίπλα στον Κλάουντιο, το
άψυχο βλέμμα του καρφωμένο στα αστέρια. «Τον σκοτώ-
σες!»

«Αναγκάστηκα». Ο Φράνκο ένωσε αναγούλα. Πίεσε
τον εαυτό του να σκεφτεί. Καθάρισε το μαχαίρι του στο
χώμα.

«Πώς μπόρεσες να *κάνεις* κάτι τέτοιο;» Ο Ρομπέρτο σή-
κωσε το βλέμμα συντετριμμένος. «Τον μαχαίρωσες, χωρίς
λόγο! Γιατί;»

«Δεν υπήρχε άλλος τρόπος». Ο Φράνκο ξανάβαλε το μαχαίρι στη θήκη του.

«Τι εννοείς;»

«Δεν ξέρεις πώς έχουν τα πράγματα εδώ».

«Είναι αμαρτία!» Τα μάτια του Ρομπέρτο γέμισαν δάκρυα. «Θανάσιμη αμαρτία!»

Ο Φράνκο ίσιωσε τη ράχη του ατάραχος. «Ρομπέρτο, ό,τι έγινε, έγινε. Θα πάρω το πτώμα, κι εσύ τη φοράδα. Το ζώο πρέπει να ηρεμήσει».

«Φράνκο, δεν τα κάνεις εσύ αυτά!»

«Όχι, εσύ δεν τα κάνεις αυτά». Ο Φράνκο έπιασε τον Κλάουντιο από τις φτέρνες και άρχισε να τον απομακρύνει σέρνοντάς τον.

ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΙΜΗΣ

Ο Φράνκο Φιορβάντι είναι ένας γοητευτικός λεμονοκαλλιεργητής που δουλεύει σκληρά στο κτήμα ενός βαρόνου. Ονειρεύεται να αποκτήσει τον δικό του λεμονόκηπο, αλλά το αυστηρό ταξικό σύστημα της Σικελίας στέκεται εμπόδιο στη φιλοδοξία του. Αποφασισμένος να εξασφαλίσει ένα καλύτερο μέλλον, ο Φράνκο θα κάνει τα πάντα για να αποδείξει την πίστη και την αφοσίωσή του στον βαρόνο. Όταν, όμως, εκείνος του ζητά να απαγάγει ένα μικρό αγόρι, τον Ντάντε, ο Φράνκο παίρνει μια απόφαση που θα του αλλάξει τη ζωή – αλλά και την ιστορία της Σικελίας – για πάντα.

Ο Γκαετάνο Καταλάνο είναι ένας νεαρός ιδεαλιστής δικηγόρος του οποίου η πίστη και η αφοσίωση στη δικαιοσύνη μοιάζουν με κάλεσμα. Είναι μέλος των *Μπεάτι Πάολι*, μιας μυστικής οργάνωσης αριστοκρατών που ερευνά εγκλήματα στο Παλέρμο, την πόλη όπου βασιλεύει η διαφθορά. Ο Γκαετάνο βάζει στόχο να βρει το αγόρι και να τιμωρήσει τον απαγωγέα, ωστόσο, η αποστολή του τον οδηγεί σε ένα μέρος πολύ πιο ερεβώδες απ' όσο είχε ποτέ φανταστεί.

Στο μεταξύ, ο Ντάντε μεγαλώνει σε ένα φρενοκομείο χωρίς να γνωρίζει το επίθετό του. Αμφιβάλλει για την ψυχική του υγεία, μέχρι που γνωρίζει τη Λουτσία, μια κοπέλα με τη δική της τραγική ιστορία. Ερωτεύονται και μαζί ξεκινούν να βρουν τον απαγωγέα του Ντάντε και να μάθουν την πραγματική του ταυτότητα.

Η Scottoline μεταπηδά από την πολυετή εμπειρία της στη συγγραφή θρίλερ στην ιστορική μυθοπλασία και δημιουργεί ένα ξεχωριστό μυθιστόρημα που κανένας αναγνώστης δεν θα μπορέσει να αφήσει από τα χέρια του.